

Nr 222.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående förhöjd livränta åt daglönaren A. S. Malmberg; given Stockholms slott den 16 mars 1923.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

P. Albin Hansson.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 16 mars 1923.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, SCHLYTER, ÖRNE.

Efter gemensam beredning med chefen för socialdepartementet anför chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Hansson:

Enligt 6 § i lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete utgår livränta med ett årligt belopp, motsvarande vid förlust

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 180 häft. (Nr 222—223.) 649 23

av arbetsförmågan två tredjedelar av den skadades årliga arbetsförtjänst. Genom lag den 15 juni 1922 (Svensk författningssamling nr 320), som trätt i kraft den 1 januari 1923 men icke är tillämplig å ersättningsanspråk i anledning av olycksfall, som inträffat före sistnämnda tidpunkt, har den ändring vidtagits i omförmälda bestämmelse, att vid förlust av arbetsförmågan livräntan må, där den skadades tillstånd kräver särskild vård, med hänsyn härtill bestämmas till högre belopp än motsvarande två tredjedelar av den skadades arbetsförtjänst, likväl ej överstigande beloppet av den årliga arbetsförtjänsten.

Daglönaren vid flottans varv i Stockholm Adolf Severin Malmberg, född 1881 och till följd av olyckshändelse under enskild tjänst år 1907 blind å ena ögat, blev den 12 juli 1922 under plåtslageriarbete å varvet träffad av en järnflisa, som inträngde i det oskadade ögat med påföljd, att han så gott som fullständigt berövats synförmågan även å detta. Till följd av olyckshändelsen år 1907 uppbär Malmberg på grund av då gällande olycksfallsersättningslag en livränta av 60 kronor årligen, och i anledning av olycksfallet år 1922 har riks försäkringsanstalten för förlust av arbetsförmågan tillerkänt Malmberg livränta för tiden 3 december 1922—2 december 1923 med 1,600 kronor, motsvarande två tredjedelar av hans arbetsförtjänst under ett år, räknat tillbaka från olycksfallet, 2,400 kronor; och har Malmberg att efter utgången av den tid, för vilken sistnämnda livränta beviljats, för utbekommande av ytterligare ersättning insända nytt läkarintyg till anstalten.

Försvarsverkens civila personals förbund har nu, på begäran av Malmberg, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhållit, att Malmbergs sistnämnda livränta måtte höjas till 2,400 kronor. Till stöd härför har förbundet åberopat ovannämnda genom lagen den 15 juni 1922 vidtagna ändring i olycksfallsförsäkringslagen ävensom att Malmberg genom det sista olycksfallet förlorat icke allenast arbetsförmågan utan även förmågan att reda sig utan annans hjälp samt hade att försörja hustru och tre minderåriga barn.

Enligt åldersbevis är Malmberg gift och har tre barn, födda åren 1907, 1910 och 1918. Han anställdes å varvet i juni 1912.

Marinförvaltningen har över ansökningen yttrat, att skäl syntes föreligga för förhöjning av Malmbergs livränta till 2,400 kronor för år, i anledning varav riksdagens medgivande borde inhämtas därtill, att ersättningen till Malmberg finge bestämmas enligt de grunder, som vore angivna i lagen den 15 juni 1922.

Riksförsäkringsanstalten har i ärendet åberopat, att den tyska olycksfallsförsäkringslagen, som innehölle en med lagen den 15 juni 1922

lika avfattad bestämmelse, i förevarande hänseende tolkades så, att vid fullständig blindhet tillerkändes en livränta av 80 procent av årsinkomsten, därest den skadade i övrigt vore frisk. I anslutning härtill samt med hänsyn till den grad, i vilken Malmbergs tillstånd krävde särskild vård, ävensom till övriga i ärendet förekomna omständigheter funne riks försäkringsanstalten skäligt, att framställningen på det sätt bifölles, att Malmberg, så länge den honom genom olycksfallet den 12 juli 1922 tillskyndade skadan medförde förlust av hans arbetsförmåga, tillerkändes en livränta till ett belopp av 80 procent av 2,400 kronor eller 1,920 kronor.

Statskontoret har utlåtit sig, att ämbetsverket i anledning av de i ärendet framhållna ömmande omständigheterna intet hade att erinra mot att av riksdagen inhämtades medgivande, att den till Malmberg från och med den 3 december 1922 utgående livräntan finge bestämmas i enlighet med bestämmelserna i 6 § av förutnämnda lagen den 17 juni 1916 med den lydelse sagda författningsrum givits genom lagen den 15 juni 1922.

Försäkringsrådet har i remissvar anfört, att av de föreliggande handlingarna i ärendet framginge ej fullt tydligt, huruvida Malmbergs tillstånd kunde anses kräva sådan »särskild» vård, som omförmäldes i olycksfallsförsäkringslagens 6 § med dess nuvarande lydelse. Då emellertid, såsom även av riks försäkringsanstalten anförts, i den tyska lagskipningen fall förekomme, där vid blindhet å båda ögonen livräntan bestämts till 80 procent av den årliga arbetsförtjänsten, syntes, med hänsyn jämväl till övriga omständigheter i ärendet, den av riks försäkringsanstalten föreslagna förhöjningen av den till Malmberg utgående livräntan kunna tillstyrkas. Därest sålunda statsverket, såsom Malmbergs arbetsgivare, skulle anse sig böra tilldela denne ett årligt tillägg till livräntan under den tid, han till följd av olycksfallet den 12 juli 1922 vore arbetsoförmögen, torde vid bestämmande av sådant tillägg hänsyn böra tagas till den livränta å 60 kronor, som Malmberg redan uppbure i anledning av ett honom tidigare övergånet olycksfall.

Med hänsyn till föreliggande omständigheter och då det olycksfall, varigenom Malmberg berövats arbetsförmågan, drabbat honom under arbete i statens tjänst efter en anställningstid av tio år, synes mig Malmberg böra i enlighet med grunderna för omförmälda lagen den 15 juni 1922 beredas någon förhöjning i den till följd av olycksfallet utgående livräntan av 1,600 kronor. Denna förhöjning torde, på sätt försäkringsrådet förordat, böra bestämmas så, att livräntan beräknas till

Departements-
chefen.

80 procent i stället för nuvarande två tredjedelar av arbetsförtjänsten eller till 1,920 kronor, dock att därifrån avräknas det Malmberg på grund av äldre olycksfall tillerkända livräntebeloppet av 60 kronor, vadan den till följd av olycksfallet den 12 juli 1922 utgående livräntan komme att belöpa sig till 1,860 kronor. Förhöjningen torde få utgå från och med den 1 januari 1923, då lagen den 15 juni 1922 trätt i kraft.

Jag får sålunda hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den i anledning av lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete daglönaren vid flottans varv i Stockholm Adolf Severin Malmberg för honom den 12 juli 1922 drabbat olycksfall tillkommande livränta må från och med den 1 januari 1923, så länge olycksfallet medför förlust av arbetsförmågan, utgå med 1,860 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Fritz Dahlborn.
